

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det kan jeg meget nemt sige ja til, men spørgsmålet er, hvad vi kan gøre ved det.

Både hr. Søren Krarup og jeg lægger vægt på, at vi overholder grundloven, og vi lægger også vægt på, at vi lever i et vestligt retssamfund med lighed for loven. Vi lever i et land, der i modsætning til mange andre lande hele vejen gennem det 20. århundrede har tilladt så vel kommunisme som nazisme, men det førte jo ikke til, at nazismen fik godt fodfæste i Danmark. Tværtimod var der næppe noget land, hvor nazismen fik så ringe tag i befolkningen som netop i Danmark, hvor nazismen var tilladt, og jeg synes heller ikke, man kan sige, at kommunismen har eller har haft noget særlig imponerende fodfæste i Danmark, så jeg synes ikke, sporene skræmmer.

Jeg synes, det kan konkluderes, at vel er der problemer med grundloven, som vi ministre og Folketinget ofte støder ind i. Den ene dag forhindrer den det ene, og den anden dag forhindrer den det andet. Men det er altså danskernes nedarvede grundlovmæssige principper, der stammer fra salig Grundtvigs tid. Grundtvig sagde:

»Munden fri, men Hænderne bundet. Lad Folk sige, hvad de vil, ogsaa fra Prædikestolene, men krummer de saa meget som et Haar på en Kætters hoved, saa skal Statens Arm falde tungt.«

Det var den grundtvigske recept. Den genensyrer den danske grundlov, og derfor må justitsministeren sige det, hun lige har sagt, og derfor er måden at tackle et uhyre som Hizb-ut-Tahrir på ikke at forbyde Hizb-ut-Tahrir. Vi kunne heller ikke forbyde nazismen og kommunismen, men metoden er at sige klart og tydeligt fra over for Hizb-ut-Tahrir. Vi må tage fat i skolerne, hvis Hizb-ut-Tahrir strækker sine fangarme derind, og vi må tage fat i integrationsafdelingerne i kommunerne, sådan som Københavns Kommune er i gang med, fordi der tilsyneladende arbejder nogle medlemmer af Hizb-ut-Tahrir i integrationsafdelingen i Københavns Kommune. Det synes borgmesteren er et problem, og det synes jeg også. Det er alle disse steder, vi må tage fat.

Kl. 14.25

På grund af grundloven, som både hr. Søren Krarup og jeg ønsker overholdt, kan vi altså ikke i øjeblikket bruge det middel at forbyde Hizb-ut-Tahrir.

Søren Krarup (DF):

Nu er det jo integrationsministeren, jeg stiller spørgsmål til her og ikke justitsministeren, så her taler jeg ikke om at forbyde Hizb-ut-Tahrir.

Jeg taler om, hvad integration egentlig er. Her er det, at jeg synes, der er grund til at sætte et meget stort spørgsmålstegn ved integrationsministerens tale om den frihed, han går ud fra, og den, der kommer til udtryk i hans tale om, at han ikke vil være minister for tørklæder og leverpostej.

Forholdet er jo, at den frihed eller det frisind, som integrationsministeren med så stor ret vil forsvare, har én forudsætning, nemlig kristendommens adskillelse af verdsligt og åndeligt regimente, af Guds og kejserens rige. Der, hvor den forudsætning ikke er sat, og der, hvor loven altså ikke er fastholdt som et verdsligt anliggende, er der ikke nogen integration mulig. Det er det, jeg vil spørge integrationsministeren om.

Integrationsministeren er jo en bekendende grundtvigianer. Jeg har stor sympati for det, men var der ikke grund til at overveje dybden af og alvoren i det frisind, som ikke vil vedkende sig den forudsætning, som det skal have?

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg hører til dem, som godt kan forstå, hvad hr. Søren Krarup mener, når han siger, at det frisind, som vi åbenbart er enige om vi skal fastholde, og som grundloven påbyder os at fastholde, har en baggrund i den kristne tradition, som vi begge er en del af. Det tror jeg at der er noget om.

Det er en spændende debat, også i forhold til kulturradikalisterne, som mener, at hvis vi bare får fjernet al religion, kan vi også komme af med den slags fanatisme. Det er en fuldstændig håbløs opfattelse, som hr. Søren Krarup med rette gør op med ved enhver lejlighed.

Hvad kan vi bruge den erkendelse til? Vi kan bruge den til at være årvågne, til at være kulturelt bevidste, til også at være mere tydelige med hensyn til den kristne kultur, som vi er en del af, og som også jeg tror er baggrunden for det dybe frisind, som præger dette land.

Men der er altså mennesker, der tror på noget andet, som er her i landet. Det har vi prøvet før med kommunister og nazister. Det er da bedre, at de er i arbejde, end at de ikke er i arbejde. Det med at være i arbejde, er altså noget af det, jeg som integrationsminister kan gøre noget ved, så det prioriterer jeg meget højt. Det er der jo ikke noget galt i.